

[Geert-Jørgensen.]

paa den Maade, at de bliver undervist og oplært til at kunne udføre et Arbejde. Et stort Arbejde i den Retning er der navnlig gjort i Amerika og ogsaa i Tyskland og andre Lande. Naar et Menneske bliver invalid, nøjes man ikke med at give ham nogle Penge, men man giver ham en Protese, et kunstigt Lem, og oplærer ham til at gøre et Arbejde, saa han kan gøre det lige saa godt som normale Mennesker og derigennem komme til at leve som normalt Menneske mellem de normale.

Det gælder nemlig alle Vegne, at først naar et Menneske kan arbejde og gennem sit Arbejde fortjene sit fulde Underhold, er det hjulpet, og derved er et Menneske ogsaa lykkeligt. Det er det, man har gjort med et godt Resultat baade i Amerika, Tyskland, England og andre Steder, ikke som en Krigsforanstaltning eller noget, der kom efter Krigen, men det er noget, man har arbejdet paa i flere Aar. Herhjemme har jo Foreningen for lemlæstede og vanføre i høj Grad gjort sig til Talsmand for dette.

Der findes ikke i dette Lovforslag noget som helst i den Retning; men jeg vilde gerne spørge den højtærede Minister, om han ikke tænker paa noget i den Retning og agter paa en eller anden Maade, om ikke just ved at indbringe det i dette Lovforslag, saa paa anden Vis gennem andre Lovforslag, at træffe saadanne Foranstaltninger, at Invaliderne kan hjælpes til Oplæring og derigennem til Selverhverv, saaledes at de igen kan frigøres for den Invalidforsikring, som de nu er kommet ind under. Saa først, siger jeg, er Menneskene hjulpet. Men jeg maa vende tilbage til dette, at 504 Kr. kan en invalid Mand og 468 Kr. kan en invalid Kvinde ude paa Landet nu en Gang ikke hjælpes for.

Hermed har jeg i det væsentlige udtrykt Retsforbundets Stilling til det foreliggende Lovforslag. Mange af dette Tings Medlemmer, i Dag navnlig det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, har fremhævet, at den sociale Forsorg her i Danmark var den bedste i Verden, og at vi godt kunde være den bekendt overfor andre Lande. Man taler om det, som om det i sig selv var noget godt. Det maa tværtimod bedrøve os, at det er nødvendigt. Vi fra Retsforbundets Side anerkender ogsaa, at den sociale Forsorg er nødvendig, som Forholdene nu en Gang er; men jeg er langt mere enig med den højtærede Socialminister, der i sin Forelæggelsestale sagde, at i Virkeligheden var det et Onde, men et Onde, der nu en Gang var nødvendigt.

Det er derfor naturligt, at man prøver

paa at finde en Vej, ad hvilken man kan komme bort fra dette Onde, og det naar man ikke ad statssocialistisk Vej. Jeg forundrer mig over, at de Radikale, som jo ogsaa det ærede Medlem Hr. Holdgaard, saa glade gaar ind for alle statssocialistiske Løsninger af de sociale Problemer. Og naar man har det Synspunkt, ja, saa forstaar jeg naturligvis meget godt, at man fra radikal Side med stor Mistænksomhed ikke mindst paa os Retsforbundsfolk.

Et æret Medlem af det høje Ting, Hr. Rager, har forleden Dag været ude paa Landet og holde Foredrag og virke for sit Parti. Han har ogsaa været i Hørve, og deroppe har han bl. a. ogsaa, hvor der sandsynligvis ingen Retsforbundsmodstandere var til Stede, givet sin Veltalenhed frit Løb i en Række af Ondskabsfuldheder og Tarveligheder, som jeg naturligvis ganske skal lade ligge. Men bl. a. har han ogsaa sagt, at han ansaa Retsforbundet for en snigende Sot. Ja, de Herrer ler; det gjorde de ogsaa i Hørve, de lo i høj Grad, men det var ad det ærede Medlem Hr. Rager, de lo; han var Genstand for Forsamlingens Munterhed, og jeg har ikke noget imod, at det ærede Medlem ogsaa bliver Genstand for Tingets Munterhed.

Overfor det foreliggende Forslag forholder vi os afventende. Det kommer selvfølgelig i Udvalg, og jeg betragter det som en Spøg af den højtærede Socialminister, naar han tænker sig den Mulighed, at Forslaget kunde vedtages uden Udvalgsbehandling; det var sikkert ikke hans alvorlige Tanke. Det kommer i Udvalg, og det kommer en Gang igen ud af Udvalget, og saa kan vi Retsforbundsfolk tage endelig Stilling til det; paa Udvalget faar vi ingen som helst Indflydelse.

Vanggaard: Det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen udtalte, at Folkeforsikringen var et Stykke Statssocialisme. Nu kan man jo ikke paastaa, at Socialdemokraterne her i Landet hidtil har været meget ivrige for dette Stykke Statssocialisme, men jeg vil for Resten haabe, at det kommer, og de synes jo at være kommet noget paa Gled ved det foreliggende Forslag. Jeg er altsaa Tilhænger af dette Stykke Statssocialisme — ja, man kan jo godt sige, at det har Forbindelse med en saadan Tanke.

Nu er der vist ingen, der finder paa at beskyldte mig for i nogen særlig Grad at have næret socialistiske Tendenser, og der vil vel heller ikke være stor Mulighed for, at jeg kommer til det i Fremtiden, men